

[Tastesen.]

ønsker i forbindelse med § 14, ville det for det første ødelægge grundlaget for det sociale klagesystem og for det andet åbne mulighed for en urimelig hetz mod socialministeren for ikke at gribe ind i såvel store som små sager. En sådan mulighed har fremskridtspartiet jo fundet ud af i forvejen, men at åbne mulighed for en sådan urimelig hetz i endnu større omfang må jeg på det bestemteste advare imod.

Forslaget om, at man skal tvangstilbageføre store børn, som er løbet hjemmefra, har vi jo hørt om før, og at indføre en sådan bestemmelse er efter min mening helt urealistisk. Må jeg pege på den store indsats, der f. eks. er gjort af børne- og ungdomsforsorgen i Københavns kommune, hvor man på den frivillige motiverings grundlag har været med til ved opsøgende arbejde over for disse store børn, der er løbet hjemmefra, hvad enten det er sket til Christiania eller andre steder i København, har været i stand til at føre børnene tilbage til deres forældre i de situationer, hvor dette har været den rigtige løsning, har sørget for anvisning til plejefamilier, hvor dette har været det rigtige, eller har sørget for anbringelse på institution, ungdomsbolig, ungdomskollegium el. lign., hvis det har været den rigtige løsning. Det er væsentligt, at børne- og ungdomsforsorgen har en mulighed for at gøre en frivillig motiverende indsats, som der her er tale om. Jeg tror ikke på, at en tvangstilbagebringelsesparagraf, som man her lægger op til, vil være lykken.

Socialministeren skal efter forslaget ind sættes til at gå ind i stedet for den sociale ankestyrelse i alle de sager, der vedrører afsnittet om tvangsfjernelse af børn. Det ville ikke være rigtigt at føre socialministeren ind med et ansvar på det område; det har vi den sociale ankestyrelse til, det må være dér, afgørelsen i andet led træffes, det må være dertil, klagerne sendes. Hvis man satte socialministeren ind i stedet for — hvilket jeg af mange grunde må advare imod — ville det i hvert fald betyde en ganske betydelig forøgelse af den stab af tjenestemænd, der skal ansættes i socialministeriet.

Jeg kan altså på den socialdemokratiske gruppes vegne klart afvise det foreliggende lovforslag.

Kirsten Sparre Andersen (V):

I dag, den 8. april, har bistandsloven været i kraft i 8 dage, og man ønsker allerede nu fra fremskridtspartiets side at ændre loven på væsentlige punkter. I den debat, vi havde her i tinget kort før den 1. april, blev det bl. a. fra mit partis ordfører fastslået, at næppe nogen anden lov har været forberedt så grundigt som bistandsloven. Derfor virker det ikke rimeligt at ønske loven ændret på nuværende tidspunkt, hvor intet i den ydre situation har ændret lovens forudsætninger.

De ændringer, fremskridtspartiet ønsker at få ind, går for den ene ændrings vedkommende ud på, at socialministeren skal kunne træffe administrative afgørelser på ethvert tidspunkt og i enhver sag, der hører ind under bistandsloven, ved et nyt stk. 2 i § 14. Vi mener ikke, det kan være rigtigt at give ministeren denne ret eller pligt, som i givet fald helt vil ændre den uafhængighed, som man har lagt så stor vægt på at give hele opbygningen af ankeinstansen, og vi må afvise dette forslag.

Den ændring, man ønsker i de paragrafer, der ligger i afsnit 8 i bistandsloven om hjælpeforeanstaltninger uden samtykke, blev i princippet gennemdiskuteret her i tinget den 10. december 1975 i en forespørgselsdebat vedrørende tvangsfjernelse af børn. Jeg har nu gennemlæst disse indlæg igen, og én ting fremgår af praktisk talt alle indlægge, at man generelt må sige, at vi har det rigtigt opbyggede, uafhængige ankesystem, hvor man med de foreliggende ankemuligheder har sikret den mest retfærdige behandling af sagerne. Den svagheit, der teoretisk kan være i sagsbehandlingen, mener jeg man må søge i det punkt, der blev bragt frem af fru Grethe Philip, idet det måske er forkert ikke at gøre reglen om, at forældrene kan have en bisidder i fjernelsessager, obligatorisk i stedet for som nu, at det er en mulighed. Min begrundelse for det er, at der i overvejende grad er tale om svage familier, der måske ved sagens start hverken kender deres rettigheder eller er særlig gode til at formulere sig.

En fjernelse af et barn er ud fra enhver synsvinkel en uheldig ting, som såvel ud fra barnets som ud fra forældrenes synsvinkel må gives den bedste og mest grundige behandling. Der kan ikke være saglige be-